

Hvad er I dog for nogle forbilleder?!

Opdragelse: Verbale rap over fingrene med provokationens spanskør til forældre og lærere på Westergaards Hotel

Af Søren Flott
Tlf.: 9717 1061

Torsdag aften. Efterårs-mørket har lagt sig over Videbæk. Det blålige kaster skygger ud af vinduerne. Hotellet, Big Brother og Robinson.

- Børn lærer intet af at se fjernsyn. Det er plastik, der bare skal fylde et hul ud, som forældrene burde have fyldt ud med litteratur, klatretræer og knus.

I jagtsalonen på Westergaards Hotel vandrer Hans Peter Rasmussen frem og tilbage på gulvet og spidder lunkne forældre, vattede lærere og sødsuppepædagoger med sine ord.

Kun seks tilhørere har forladt dagligstuens hygge, men Hans Peter Rasmussen er i fuld hopla alligevel.

Sproglige billeder, parodier og provokationer pissker ud af det store Knagsted-skæg, og som den gamle stationsforstander fra Livsens Ondskab svier de - både når man er enig, og når man synes, at nu er han da for langt ude.

- Det er ren og skær fejhed, når man ikke tør at

- Det er ren og skær fejhed, når man ikke tør at gribe ind overfor sine børn, tordner Hans Peter Rasmussen.

gribe ind over for sine børn.

Igen bider Hans Peter Rasmussen kæberne sammen, så skægget på hagen vipper op og ned. Så fortsætter han:

, - Jeg har lyst til at sparke den mor eller far, der giver efter og køber slik til

børnene i Brugsen, når de først har sagt nej. Tomme trusler er simpelthen manglende respekt over for barnet, der så føler, at man ikke tager det alvorligt.

Det samme gælder lærere og pædagoger, der behandler børn, som om de

var voksne menneske) mener den hurtigtsnakende foredragsholder og lægger tonelejet om i bedste, forstående 70'er-stil. Han kigger ned på lille imaginære "Karl-Sofie" foran sig:

- Du må forstå, at det gør ondt, når du sparker. Hvorfor gør du det, lille ven? Hvad mener du selv?

Hurtigt er stemmen til bage i det indtrængende entusiastiske leje, man husker fra sine bedste lærere i skolen eller gymnasiet.

- Jamen, hvad er det dog for nogle forbilleder? spørger han retorisk.

Igen efteraber han den hysteriske mor, der opfører sig som sin egen pubertetspige og læreren, der ikke tør at skære igennem og sætte sig i respekt.

- Og hvad bliver resultatet? dunderer Hans Peter Rasmussen og svarer selv: Barnet efterligner en voksen, der ikke er værd at efterligne.

Den buldrende stemme falder i hastighed. Han retter på sine bukser og trækker vejret dybt ind.

- Autoritets-følelse er det tætteste, man kommer på kærlighed. Straf det, beløn det, opdrag det, respekter det og frem for alt elsk barnet hele vejen igennem. Det gælder om at behandle børn som børn - ikke som små udgaver af de voksne.